

*Kunt u het iets dichter tegen het raam houden? Merci”

-“En een pakje lange Marlboro Gold, alstublieft.”

*Wat zei u? Ik heb het niet goed gehoord?

-“Een pakje lange Marlboro Gold, alstublieft.”

*”Voila seh, met de kaart? Dank u wel mijnheer en een fijne avond nog”

-“Dank u wel, ook voor u”

En deze laatste zin meen ik oprecht. Deze laatste zin tracht ik nooit uit te spreken als een evidentie. Tracht ik nooit te behandelen als de afsluiter waarmee transacties nu eenmaal worden beëindigd. Ik tracht hem niet weg te werpen in de vlucht. Ik tracht hem duidelijk te articuleren.

“Dank u wel”

Ik ben vaak onderweg. Over gevorkte wegen, geijkte paden en platgereden heirbanen. De wagen is mijn constante. Het is het landschap dat steeds verandert. Ik spendeer soms zo veel tijd achter het stuur dat ik begin te twifelen aan objectbestendigheid. Vooral ‘s nachts. Wanneer de ijkpunten mijn ogen ontnomen zijn, keert mijn blik zich naar binnen. En begin ik te twifelen of de kilometers die ik heb achtergelaten en de kilometers die zich voor mij uitstrekken niet dezelfde zijn? Dan moet ik kijken naar mijn kilometerteller om te beseffen dat mijn wagen en ik nog steeds in beweging zijn. Een verhoogd verdoofde staat van zijn.

“Dank u wel”

Ik zeg het tegen de bediende van het tankstation en ik ben oprecht dankbaar. De tankstations die knus tegen de snelwegen aan geschurkt liggen en de mensen die er werken draag ik in mijn hart. Omdat ook zij er nog steeds zijn op dit uur van de dag, van de week, van de maand. Daar bij het schreeuwerige neonlicht, onder de kille tl-verlichting zijn er mensen die nog steeds of reeds wakker zijn.

Deze plekken zijn geen perfecte oases: vrachtwagenslaapplaatsen zijn te schaars, broodjes niet altijd even appetijtelijk vers en de selectie vakspecifieke literatuur is gering. Maar het zijn de mensen die er werken die de plek hun ziel geven.

Zo werkt in Esso Kruikeke Zuid op de E17 Gonda, een vrouw die geduldig van aanpakken weet. In Q8 Ranst op de E34- E313 richting Hasselt werkt een jongeman met een donkerblonde paardenstaart die ongeacht het uur van de dag of nacht steeds een enthousiaste frase extra menselijk contact overheeft voor zijn klanten. Op de A27 in Nederland ter hoogte van Hoogblokland bevindt zich Scheiwijk, een shop met streekproducten, waar alles net dat beetje meer is.

“Dank u wel”

Ik meen deze zin oprecht. Aan alle personeelsleden die werken op plekken onderweg. Op plekken die geen bestemming zijn. Plekken die de verhoogde verdoving doven. Aan de mensen die reeds en nog steeds op zijn. De mensen die meer zijn dan een tussenstop.

steun verb(l)ind

Rashif El Kaoui